

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **L. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2014, č.j. 1366/DS/2014/GL, takto:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 26.2.2014, č. j. 1366/DS/2014/GL, včetně rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 25.11.2013, č. j. SPR-34622/13-Krč, sp. zn. SPR-3583/2013-Krč se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 19.456,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 25.11.2013, č.j. SPR-34622/13-Krč, sp. zn. SPR-3583/2013- Krč (správní orgán I. stupně), jímž byl

žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“). Těchto přestupků se měl žalobce dopustit tím, že porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za tato shledaná jednání byla žalobci uložena správním orgánem I. stupně podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a 2, § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) a dle § 125c odst. 4. písm. e) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.000,-Kč. Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla obviněnému uložena uvedeným rozhodnutím též povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

[2] Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit dne 17.5.2013 v 7:22 hodin na pozemní komunikaci č. 1/14 v obci Potštejn jako řidič vozidla Škoda Fabia Combi, registrační značky 3H4 1571 tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 11 km/h. Tato skutečnost byla zjištěna silničním radarovým rychloměrem MicroDigiCamLTI, kdy byla naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 61 km/h. Současně bylo zjištěno, že kontrolované vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, jelikož platnost technické prohlídky vypršela dnem 7.4.2014.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, přičemž namítal jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Trval na jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení. Své výhrady specifikoval do několika oblastí níže uvedených žalobních námitek.

1) Absence návodu k použití

Měření rychlosti musí být provedeno dle podmínek Českého metrologického institutu, když musí být dodržen certifikačně schválený postup měření. Žalobce tak namítl „*zatajený důkaz*“, a to návod k použití měřicího zařízení. Z tohoto návodu by dle tvrzení žalobce vyplynulo, že policista měřil v rozporu s návodem k použití měřicího přístroje, resp. nebyl správním orgánem prokázán opak, tj. že policista měřil v souladu s návodem k použití měřicího přístroje. Žalobce musí mít reálnou možnost tvrzení žalovaného vyvrátit. Žalobci je známo, že „*certifikát o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení je uvedeno v základních metrologických charakteristikách, že měřicí úhel 0°*“ a z certifikátu vyplývá, že nejsou povoleny žádné odchylky, tj. jiný typ měřicího zařízení má měřicí úhel $22^\circ \pm 1^\circ$.

2) Měření provedeno v rozporu s podmínkami uvedenými v certifikátu o schválení typu měřidla k danému měřicímu zařízení

V této námitce žalobce opět dílčím způsobem zopakoval obsah námitky pod bodem 1). Dále uvedl, že v návodu k obsluze měřicího zařízení je uvedeno v základních metrologických charakteristikách, že měřicí úhel je 0° , a že nejsou povoleny žádné odchylky. Z fotografie „*záznam o přestupku*“ je patrné, že úhel

měření v daném případě je zjevně mimo úhel 0°, neboť ten by byl dodržen, pokud by měření bylo provedeno s měřicím zařízením, která má policista v ruce a nachází se právě ve středu jízdního pruhu, ve kterém jede vozidlo. Pokud by správní orgán provedl důkaz návodem k obsluze, dospěl by k závěru, že výstup z měřicího zařízení neprokazuje uvedené jednání žalobce, když při měření bylo postupováno v rozporu s tímto návodem. Dále bylo měřeno dle spisu Policie ČR na vzdálenost 100 m, s ohledem na to, že fotografický přístroj má v daném případě zpoždění závěrky spouště cca 0,8 sekundy, tak s ohledem na postavení vozidla a úhel odklonu měřicího zařízení není najisto postaveno, zda-li bylo změřeno vozidlo žalobce či další vozidlo, které se na fotografickém snímku rovněž nachází.

2) Policista nemá proškolení k užívání měřicího zařízení

Součástí spisové dokumentace není protokol o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, když podle příslušných předpisů smí měřicí zařízení obsluhovat pouze osoba, která k tomu byla řádně proškolená. Povinnost proškolení obsluhy měřicího zařízení stanovuje i Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160 ze 4. prosince 2009.

3) Porušení práva na spravedlivý proces, nezákonné projednání přestupku bez přítomnosti obviněného.

Pochybení správního orgánu I. stupně spatřoval v tom, že předvolání k jednání bylo doručeno toliko zástupci žalobce a nikoli žalobci samotnému. V tomto spatřoval porušení svého základního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

4) Deformace důkazů a opomenutí provedení důkazu v souladu s pravidly procesu dokazování.

V této námitce žalobce tvrdil tzv. deformaci důkazů, odkazem na konkrétní rozsudky Nejvyššího správního soudu a Nálezy Ústavního soudu polemizoval se správností provedení dokazování před prvostupňovým správním orgánem.

5) Policie neprovedla ohledání v souladu se zákonem získání důkazů v rozporu se zákonem – nepřípustný důkaz.

Tento žalobní bod v zásadě vychází z bodu předchozího, kdy žalobce namítá, že vyhotovená fotografie a její popis odporuje základním zásadám kriminalistického ohledání. Dále žalobce tvrdil, že nevěděl a ani nemohl vědět, že vozidlo nemá platnou STK, jelikož na registrační značce byly přelepeny značky jiné, kdy dle policistů neměly ochranné známky a daly se sejmut. Vyslovil přesvědčení, že mu nelze přičítat k tíži, že „nestrhává různé části vozidla“, aby se přesvědčil, zda je vozidlo v pořádku i po formální stránce. Materiálně bylo vozidlo v pořádku, jak konstatovali policisté, chyběla toliko STK, tudíž žalobce nemohl spáchat ani přestupek z nedbalosti nevědomé.

6) Nevyzvání k odstranění vad podání.

V tomto bodě žalobce vytýká přímo žalovanému, že opomněl svoji povinnost vycházející z ust. § 37 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce nevyzval k doplnění tzv. „blanketního odvolání“. Porušil tak žalobcovo právo legitimního očekávání, že bude řádně a v souladu se zákonem vyzván, což se nestalo, a proto lze rozhodnutí žalovaného označit za překvapivé.

[4] Ke všem těmto žalobním bodům připojil žalobce bohatý slovní komentář a jak již výše uvedeno, také odkazy na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu včetně odkazů na zdroje odborné literatury vztahující se např. k otázce činnosti orgánů policie. Krajský soud zcela záměrně přesnou citaci na výše uvedené odkazy nezaznamenal, neboť se jedná o účelově vybrané texty, kdy některé z nich mají jistě za účel věcně podporovat důvodnost žaloby, leč další nezanedbatelná část z nich spíše slouží k tomu, aby žalobu znepřehlednily a faktický dopad pro posouzení této konkrétní věci mají toliko okrajový.

[5] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 25.7.2014. V něm zrekapituloval obsah svého rozhodnutí a shrnul žalobní námitky. V zásadě odkázal na správnost svého rozhodnutí, když v postupu policie a správního orgánu I. stupně neshledal žádná pochybení. Připomněl, že žalobce v odvolání neuvedl žádné konkrétní odvolací důvody, ačkoli byl vyzván k doplnění odvolání. Dle žalovaného je podstatné, že změření rychlosti vozidla řízeného žalobcem a zdokumentování překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zachyceno a zaznamenáno silničním laserovým rychloměrem, tedy měřidlem, které mělo v době měření platné ověření. Měření provedl řádně proškolený policista, vina žalobce je dle žalovaného jasně zdokumentována a prokázána. Setrval na správnosti svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

[6] Na vyjádření reagoval replikou ze dne 20.4.2014 žalobce. V ní polemizoval se stanoviskem žalovaného, opět zopakoval nezbytnost existence návodu k použití toho kterého konkrétního měřícího přístroje, neboť pouze za těchto podmínek lze vyhodnotit, zda-li měření proběhlo řádně a zda-li policisté dodrželi všechna pravidla pro správné měření rychlosti obsažená v návodu k jeho obsluze. Opět zdůraznil, že na rozhodujícím důkazu, kterým je pořízená fotografie, je záměrný kříž zcela mimo vozidlo řízené žalobcem. Není tedy najisto postaveno, zda-li bylo změřeno jeho vozidlo či jiný objekt. Odkazem na nález Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dokladoval nezbytnost předvídatelnosti rozhodování v obdobných případech a vyloučení tzv. „překvapivých rozhodnutí.“

[7] Žalovaný ve stanovisko z 15.10.2014 opět odkázal na průběh provedeného měření, které s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.1.2013, č. j. 3As 87/2012-27 a rozhodnutí ze dne 4.12.2013, č. j. 1As 83/2013-60, považoval za korektní a stěžejní důkaz žalobcovy viny. Nadále setrval na svém původním stanovisku a správnosti jím vydaného rozhodnutí.

[8] V následné reakci ze dne 3.12.2014 žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2012, č. j. 3As 29/2011-56, v němž se uvádí následující:... „v souvislosti s tím Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro průběh dalšího řízení ve věci před správními orgány konstatovat, že nepovažuje za

rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje (...) nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlostí“. Vyslovil nesouhlas v té části, ve které Nejvyšší správní soud nepovažuje za rozhodující prokazovat proškolení policistů provádějících měření, neboť je dle jeho přesvědčení nezbytné, aby bylo najisto prokázáno, že policista byl náležitě seznámen a proškolen k obsluze měřicího zařízení. Poté následuje opět výčet odkazů na části textů z rozsudků soudů správních i trestních včetně soudu ústavního, kdy žalobce v zásadě pouze jinými slovy a dalšími odkazy z rozhodovací činnosti soudů obhájí důvodnost své žaloby a již dříve vznesené námitky. Závěrem žalovanému vytýká, že se žádným způsobem nevypořádal s jednou ze žalobcových námitek, která spočívala v nesprávném výsledku měření, neboť záměrný kříž byl umístěn mimo vozidlo.

II. Skutková zjištění, průběh jednání před soudem

[9] Na jednání nařízené dne 18.2.2015 se dostavila toliko zástupkyně žalovaného. Zástupce žalobce, ač mu bylo předvolání doručeno řádně do datové schránky, se bez omluvy nedostavil. Krajský soud v průběhu jednání provedl dokazování způsobem, který je zaznamenán v protokolu o jednání. Zejména se, s ohledem na opakovanou a zásadní námitku spočívající v tvrzení žalobce, že není najisto postaveno, zda-li bylo fakticky změřeno jeho vozidlo, zaměřil na důkaz spočívající v „prohlédnutí“ fotografií obsažených ve správním spise, které měly dokladovat přestupek žalobce spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Zjistil, že pod položkou uloženou v souborech Index1.pdf a Index2.pdf jsou obsaženy tytéž fotografie, které jsou zařazeny následně na tomtéž nosiči. Fotografie zachycují místo vjezdu do obce Potštejn a následně jednotlivé snímky, kterými je dokladováno místo měření, resp. místo umístění radaru. V souboru je fotografie zachycující část vozidla žalobce a na tomtéž snímku rovněž část neznámého vozidla, tedy jde se o fotografii, která je založena jako důkaz ve správním spise na č. I. 3. Jedná se o stěžejní důkaz, na základě kterého byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Dále jsou zde uloženy fotografie zachycující vozidlo, které řídil žalobce, a to zepředu i zezadu, včetně záběru na registrační značku a známky. Nosič rovněž obsahuje soubory ve formátu pdf, které jsou v listinné podobě ve správním spise na č. I. 1, 2, 4 – 6. Zástupkyně žalovaného nevznesla k průběhu dokazování výhrad, stejně tak nenavrhla doplnit dokazování a setrvala na správnosti vydaného rozhodnutí.

[10] Ze správního spisu soud následně ověřil tento skutkový stav věci: Podle oznámení Policie České republiky ze dne 13.6.2013 se měl žalobce dopustit dne 17.5.2013 v přesně určenou hodinu přestupků, které jsou specifikovány pod bodem [1] tohoto rozhodnutí (stručně shrnuto – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a řízení technicky nezpůsobilého vozidla). Dále bylo oznámeno podezření ze spáchání správního deliktu právnických osob a podnikajících fyzických osob v důsledku zjištění, že kontrolované vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích z důvodu vypršení platnosti technické prohlídky dnem 7.4.2014. Provozovatelem vozidla je firma GLEBUS ALLOYS EUROPE s. r. o., IČ 649431461, se sídlem Masarykovo náměstí 1294, Náchod. V oznámení přestupku ze dne 17.5.2013, který dokumentuje oba uvedené přestupky, je obsaženo nesouhlasné stanovisko žalobce s překročením rychlosti v obci. Tyto dvě listiny jsou doplněny o CD nosič, jehož obsah soud zaznamenal v bodu [9]. Následuje fotografie mající

dokladovat záznam přestupku, která je rovněž popsána v předchozím bodě. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 8012-OL-70220-12 vystavený dne 3.10.2012 Českým metrologickým institutem se sídlem v Brně osvědčující požadované metrologické vlastnosti předloženého silničního rychloměru, to vše s platností do 2.10.2013. Spis rovněž obsahuje výpis z evidenční karty řidiče, kde je zaznamenáno pět přestupků (3x překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, řízení vozidla bez řidičského oprávnění a zavinění dopravní nehody z důvodu nepřiměřené rychlosti jízdy). Dále výpis z centrálního registru vozidel, ze kterého vyplývá, že platnost technické prohlídky skončila 7.4.2013, jak bylo zjištěno policisty.

[11] Proti posléze vydanému příkazu ze dne 18.7.2013 (žalobci doručen 24.7.2013), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, tedy přestupku za rychlou jízdu a přestupku zato, že použil vozidlo, které nesplňovalo podmínky stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč, si podal odpor datovaný dnem 8.8.2013 samotný žalobce. Dne 12.8.2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena písemnost obsahující zmocnění Ing. M. J. k zastupování žalobce v dané věci. Součástí této listiny byla žádost zmocněnce, aby bylo ústní jednání nařízeno ne dříve než 9.9.2013 z důvodů dovolené žalobce, avšak ne později nežli 15.10.2013 – bez objasnění důvodů.

[12] Správní orgán prvního stupně nařídil jednání na den 10.9.2013, předvolání na toto jednání bylo doručeno zmocněnci žalobce. Na termín jednání rovněž předvolal dva zasahující policisty jako svědky. Dne 4.9.2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva zmocněnce žalobce, která byla doložena kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Správní orgán opětovně předvolal shora uvedené osoby na den 7.10.2013. Dne 5.10.2013 byla správnímu orgánu doručena omluva svědkyně z důvodu hospitalizace. V den nařízeného jednání obdržel správní orgán I. stupně další omluvu zmocněnce žalobce z důvodů nutnosti podrobit se stomatologickému zákroku. Tuto skutečnost posléze doložil kopií lékařské zprávy. Další termín jednání stanovil správní orgán na 25.11.2013, kdy předvolání bylo tentokrát zmocněnci doručeno fikcí, jak se podává z údajů na doručence. Při jednání, na které se zmocněnec nedostavil, byly provedeno dokazování tím způsobem, že správní orgán I. stupně provedl výčet obsahu všech shromážděných listin a konstatoval, že součástí oznámení přestupku je fotografická dokumentace místa měření, fotografie měřeného vozidla a řidiče. Při jednání byli vyslechnuti jako svědci oba zasahující policisté, pprap. R. J. a nstržm. Š. K.. Prvně uvedený potvrdil, že radar nastavoval a obsluhoval, neboť disponuje proškolením k obsluze tohoto typu měřicího zařízení. Potvrdil, že řidič s naměřenou rychlostí nesouhlasil a argumentoval, že řidič před ním jel určitě také rychlostí vyšší nežli 60 km/h. Potvrdil, že měl dobré výhledové podmínky, výměnu řidiče vyloučil, řidiče ztotožnil na základě lustrací, řidičského a občanského průkazu. Technický stav vozidla byl dobrý, nicméně nemělo platnou technickou kontrolu. Přestupek se žalobcem projednával osobně, kolegyně přišla později. Svědkyně objasnila místo měření a směr příjezdu měřených vozidel. Dále uvedla, že žalobce byl změřen kolegou, který s ním přestupek projednával. Rovněž potvrdila, že vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku. Ve vozidle byla přítomna spolujezdce, kterou kolega rovněž ztotožnil.

[13] Bezprostředně téhož dne pak správní orgán I. stupně o přestupku a vině žalobce rozhodl (viz podrobně bod [1]). Vinu žalobce měl prokázána listinnými

důkazy, fotografiemi a shodnými výpověďmi policistů. Překročení dovolené rychlosti v obci vyhodnotil jako nedbalost vědomou s odkazem na ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neplatnou technickou prohlídku pak jako nedbalost nevědomou ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Objasnil rovněž výši uložené pokuty, kdy s přihlédnutím k řidičské nekázni žalobce stanovil její výši v polovině zákonného rozpětí (u obou přestupků je zákonné rozpětí od 1.500,-Kč do 2.500,-Kč).

[14] Zmocněnec žalobce podal proti rozhodnutí včas odvolání, které neodůvodnil. Jeho součástí učinil toliko žádost o vyhotovení kompletní spisové dokumentace a od jejího doručení se odvíjející stanovení lhůty k doplnění odvolání. Dle obsahu sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 6.1.2014 tento žádosti zmocněnce vyhověl a na adresu vymíněnou zmocněncem jako adresu pro doručování (viz čl. 14 event. 26 správního spisu) měl zaslat požadované materiály včetně výzvy k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení vyrozumění. Zmocněnec převzal obsílku dne 17.1 2014, a to osobně, jak vyplývá z připojeného podpisu. Do doby rozhodnutí žalovaného, tedy do dne 26.2.2014, odvolání doplněno nebylo. Dne 6.3.2014 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně odůvodněné odvolání. Na jeho obsah však žalovaný s ohledem na datum, kdy o odvolání rozhodoval, již objektivně reagovat nemohl.

III. Právní úprava, hodnocení krajského soudu

[15] Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Podle ust. § 18 odst. 5 zákona o silničním provozu řidič nesmí překročit nejvyšší povolenou rychlost vozidla, a jde-li o jízdní soupravu, nejvyšší povolenou rychlost žádného z vozidel soupravy.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.

[16] Z dosavadního průběhu řízení vyplynulo, že žalobce sporuje oba přestupky, kterých se měl dopustit. Své výhrady zformuloval v obsáhlých žalobních bodech a krajský soud považuje žalobu částečně za důvodnou, jak bude níže objasněno.

[17] Podle § 51 přestupkového zákona se na řízení o přestupcích, není-li stanoveno přestupkovým zákonem jinak, vztahují obecné předpisy o správním řízení.

S ohledem na absenci ucelené speciální právní úpravy provádění dokazování v části třetí přestupkového zákona (s výjimkou § 73, § 74 přestupkového zákona), na dokazování v řízení o přestupcích zásadně dopadá právní úprava dokazování obsažená ve správním řádu (§ 51- § 56 správního řádu). Pro trestněprávní povahu řízení o přestupcích přitom nelze použít ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu o určení lhůty k provedení úkonu, neboť by tím byl ohrožen účel přestupkového řízení. Tato výhrada je odůvodněna zejména poukazem na čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), když okolnost, zda konkrétní skutková podstata společensky nežádoucího chování je zařazena mezi přestupky či je kriminalizována zařazením mezi trestné činy, je mnohdy nahodilá a je odrazem spíše politické reality než právně promyšlené legislativní činnosti vykazující konzistenci v pomyslné dělící čáře mezi společenskou nebezpečností jednotlivých typových skutkových podstat.

[18] V řízení o přestupcích je při zjišťování skutkového stavu věci třeba mít na zřeteli uvedenou trestněprávní povahu deliktu, což v sobě implikuje zvýšenou ochranu práv obviněného, jak vyplývá z judiciální činnosti správních soudů, kdy je např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101 (www.nssoud.cz) uvedeno: „*Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu. V přestupkovém řízení jsou však kladeny specifické nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí a v jejich světle je třeba vykládat obecná ustanovení obsažená ve správním řádu (srov. Hendrych, D. a kol.: Správní právo. C. H. Beck, Praha 2009, s.466). Na zjišťování skutkového stavu v rámci přestupkového řízení je tak potřeba aplikovat ještě přísnější měřítko než na správní řízení obecně, neboť obvinění z přestupku je obviněním trestním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č.209/1992 Sb.).*“

[19] Dokazování prováděné v přestupkovém řízení se tedy řídí správním řádem s tím, že právo obviněného vyjádřit se ke všem okolnostem, které jsou mu kladeny za vinu, jakož i k důkazům o nich, právo uplatňovat skutečnosti a navrhopat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, přičemž obviněný nesmí být donucován k výpovědi ani doznání, je výslovně zakotveno v § 73 odst. 2 přestupkového zákona. Ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona je pak vyslovena povinnost správního orgánu prvního stupně konat v řízení o přestupcích ústní jednání.

[20] Podle § 52 správního řádu provede správní orgán důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Návrhy účastníků řízení přitom není vázán. Uvedené zákonné ustanovení je projevem zásady vyhledávací (vyšetřovací), kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán. To ovšem neznamená, že správní orgán rozhoduje o provedení konkrétně navržených důkazů libovolně, nýbrž je povinen důvody, pro které případné důkazní návrhy (resp. důkazní prostředky) neprovede, v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě, t.j. srozumitelně a dostatečným způsobem vysvětlit. Neučiní-li tak, zatíží správní řízení procesní vadou tzv. „*opomenutých důkazů*.“ K této problematice se již opakovaně vyjádřil Ústavní soud, když konstatoval, že **opomenuté důkazy zakládají nepřezkoumatelnost** a současně protiústavnost vydaného rozhodnutí, neboť nevypořádáním se s důkazními návrhy **(a stejně tak opomenutí provedení zhodnocení některých z důkazů v rámci**

volného hodnocení důkazů) porušuje právo na spravedlivý proces (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 8.12.2009, č.j. I. ÚS 118/09 dostupný na www.nalus.cz).

[21] Za nedůvodné vyhodnotil krajský soud žalobní body pod čísly 4), 7) a částečně rovněž bod 6), do jehož samotného závěru žalobce polemizoval s tím, že nevěděl a ani nemohl vědět, že vozidlo nemá STK. K této poslední námitce bude krajský soud reagovat velmi stručně, neboť se plně ztotožnil s tím, jak se správní orgány s s vinou žalobce za tento přestupek vypořádaly. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění si měl a mohl být vědom toho, že je povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky provozu na pozemních komunikacích. Mezi tyto podmínky zákon řadí rovněž povinnost provozovat a řídit vozidlo s platnou STK.

[22] Námitka č. 4) tvrdící pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v nepředvolání samotného žalobce na nařízené jednání, když dotyčný udělil plnou moc k zastupování pro řízení v dané věci zmocněnci, a to bez jakéhokoli omezení, se nemohla zásadním způsobem dotknout žalobcových práv na spravedlivý proces event. mít za následek nepředvídatelné rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán zjevně neměl potřebu a ani nezamýšlel provést účastnický výslech žalobce. Jednání nařídil za účelem provedení důkazů a rovněž za účelem výslechu policistů. V tomto ohledu, projevil vůči žalobci, resp. jím zvolenému zmocněnci, mimořádnou trpělivost a vstřícnost, neboť nejprve akceptoval termíny jednání zmocněncem navrhované, posléze opakovaně odročoval jednání již nařízená z důvodů omluv zmocněnce. Na poslední jednání nařízené na den 25.11.2013 bylo předvolání doručeno (fikcí) zmocněnci na adresu jím vyžádanou, na které v minulosti písemnosti přebíral a se správním orgánem následně komunikoval. K dané otázce se jasně vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.10.2011, č. j. 2As 111/2011-56, když pod bodem [27.] konstatoval následující: *„Za podstatnou pak považuje zdejší soud především skutečnost, že v důsledku nedoručení předmětného předvolání přímo žalobci nemohla být porušena jeho práva na spravedlivé projednání věci, jelikož veškerá svoje procesní práva měl možnost uplatňovat osobně anebo prostřednictvím svého zástupce. Ze správního spisu plyne, že celkem ve třech případech byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, vždy byl výslovně poučen o svých právech a měl tak dostatečnou možnost je uplatňovat. Jejich uplatňování zákonem předvídaným způsobem však přitom nutně zůstává toliko jeho právem, nikoliv povinností. Proto také nespátňuje zdejší soud žádný rozpor ani ve vztahu k rozsudku 8 As 14/2010, který se ostatně vůbec netýká otázky předvolání k ústnímu jednání, resp. vztahu zástupce a zastoupeného v přestupkovém řízení, nýbrž pouze konstatuje ustálený právní názor, podle něhož má obviněný z přestupku podobné procesní postavení jako obviněný ze spáchání trestného činu. Jakkoliv totiž v obou případech platí, že tyto osoby mají všechna práva vyjádřit se k dané věci a podávat důkazní a jiné procesní návrhy, současně platí, že se jedná o jejich právo a nikoliv povinnost a je především v jejich vlastním zájmu, aby se za svoje právní postavení aktivně zasazovali.“*

[23] Stejně tak za nedůvodnou považoval krajský soud námitku č. 7), tedy nevyzvání k odstranění vad podání. Jak již uvedeno výše, zmocněnec žalobce podal včasné, leč neodůvodněné odvolání. Po správním orgánu toliko vyžadoval zaslání všech dosud shromážděných důkazů. Ze správního spisu (čl. 57) vyplývá, že zmocněncově žádosti o zaslání písemností bylo vyhověno spolu s výzvou na doplnění blanketního odvolání včetně lhůty, ve které má být úkon učiněn.

Z doručky u této písemnosti připojené je zřejmé, že si obsah obálky zmocněnec žalobce osobně vyzvedl dne 17.1.2014. I kdyby snad správní orgán nedopatřením opomněl vložit k výzvě požadované podklady, jistě i tento kontakt z jeho strany, zejména poté, kdy zmocněnec podal blanketní odvolání, mohl a měl zmocněnci signalizovat, že správní orgán reaguje na jeho žádost. Zmocněnec je ostatně zmocněncem proto, aby hájil „zájmy svého klienta“ včetně předvídání okolností, které mohou následovat, pokud nebude přiměřeným způsobem činný. Okolnosti, pro které zmocněnec doručil odůvodněné odvolání teprve 6.3.2014, krajskému soudu z důvodů uvedených zcela unikly. Navodil tak situaci, kdy žalovaný rozhodl o podaném odvolání s přihlédnutím k ust. § 82 správního řádu.

[24] Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Toto ustanovení správního řádu tak jednoznačně směřuje na poskytnutí pomoci účastníkům řízení tam, kde je jí třeba, tedy na případ, kde si účastník řízení není vědom, že jeho podání trpí nedostatky, které je nezbytné napravit. Jinak řečeno, význam citovaného ustanovení správního řádu spočívá v tom, aby byl řádně poučen o nutnosti oprav a vad podání takový účastník, o němž nelze s ohledem na veškeré okolnosti věci s jistotou konstatovat, že si je vědom toho, že podání má být doplněno, a v jakém směru má být doplněno. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že tento konkrétní zmocněnec zastupuje i v řadě dalších řízeních vedených před správními orgány, stejně tak jako další takto „univerzální“ zmocněnci. Zmocněnec si proto musel být vědom nedostatků podaného odvolání, a pokud mu byla v reakci na jeho blanketní odvolání zaslána výzva k jeho doplnění, měl jejího obsahu vyslyšet. Vzhledem k údajům na doručence u připojené výzvy krajský soud nechápe výhradu zástupce žalobce, že „žalobce jako odvolatel tedy zcela legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění podání odvolání.“

[25] Ačkoli správní orgán zmocněnce žalobce k odstranění vad odvolání vyzval, nebyl tak v dané věci povinen učinit. Taková povinnost by správnímu orgánu vznikla podle konstantní soudní judikatury např. za situace, když by žalobce v postavení odvolatele sám požádal o určení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný správní orgán by na tuto žádost vůbec nereagoval a rozhodl o blanketním odvolání, aniž by bylo doplněno (srov. rozsudek podepsaného soudu ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sbírky rozhodnutí NSS). Vydání žalovaného rozhodnutí tak nemohl žalobce označit za „*překvapivé*“.

[26] Následující body žaloby, tedy bod 1), 2), 3), 5) a převážná část bodu 6) tvoří v zásadě na sebe logicky navazující soubor argumentů, který zpochybňuje správnost provedeného měření minimálně v důsledku absence návodu k použití, celkově špatně provedeného měření, absence důkazu ohledně proškolení policistů a nemožnosti ověřit, zda-li policisté použili měřicí přístroj v souladu s návodem k jeho obsluze včetně výhrady týkající se nesprávného „ohledání“ fotografie zachycující mimo jiné změřené vozidlo řízené žalobcem.

[27] Krajský soud plynutím doby a postupně doručovaným žalobám proti rozhodnutí správních orgánů ve věcech přestupků, kde jako zástupce pravidelně vystupuje Mgr. J. T., přičemž se nejedná o žaloby mířící pouze k nadepsanému soudu, může konstatovat, že má co do činění, stejně jako správní orgány, s předem

přípravenou a do detailů rozmyšlenou taktikou obstrukcí, „matení“ a zneužívání vstřícnosti správních orgánů, které nejprve nemohly a ani nebyly schopny prohlédnout, že v četných řízeních vystupují jako zmocněnci tytéž subjekty, které se za použití různých obstrukcí snaží destabilizovat činnost správních orgánů do té míry, aby u jimi zastupovaných osob došlo k promlčení přestupků.

[28] Je nicméně pravdou, že žalobce učinil součástí žaloby konkrétní žalobní body, v nichž popsal důvody, pro které považuje přístup správních orgánů za chybný a rozhodnutí jako celek za nepřezkoumatelné. Krajský soud proto zaslal námitky (obsažené v žalobě) k vyjádření žalovanému, stejně tak jako další repliku žalobce. Ačkoli žalovaný vždy včas na výzvu soudu zareagoval, tak ani v jednom ze svých stanovisek se ke konkrétním žalobním námitkám, zejména těm, které zpochybňovaly správnost měření, postup policistů dle návodu k obsluze měřicího přístroje, průkaznost fotografie jako jednoho ze stěžejních důkazů apod., jasně nevyjádřil. K těmto výhradám konstatoval s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz bod [7]), že měření bylo provedeno proškoleným policistou s tím, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.

[29] Krajský soud v průběhu jednání provedl důkaz jak fotografií, na níž je zachyceno vozidlo řízené žalobcem, tak obsahem dalších snímků připojených na CD nosiči. Na fotografii, která má osvědčovat přestupek žalobce spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, jsou nicméně zachycena dvě protijedoucí vozidla a žalobcem namítaný „záměrný kříž“ se nachází zcela mimo vozidlo řízené žalobcem. Ze svědeckých výpovědí slyšených policistů vyplývá to, že oba byli k měření silničním laserovým rychloměrem proškoleni.

[30] Vzhledem ke zcela věcné argumentaci žalobce však krajský soud, který nemá odborné znalosti v oboru metrologie a pravidel pro správné měření rychlosti, na základě těchto důkazů nemohl bez pochybností přijmout závěr o řádném průběhu měření včetně jeho výsledku. Nelze vyčítat žalovanému, že se s výhradami žalobce nevypořádal v rozhodnutí o odvolání, neboť ze zjevně „taktických“ důvodů byla podána blanketní žaloba a doplnění bylo zmocněncem žalobce provedeno až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Na základě důkazů obsažených ve správním spise a s ohledem na argumenty žalobce dal krajský soud proto žalovanému možnost vyvrátit případně předloženými listinnými důkazy oprávněnost těchto argumentů. Žalovaný však považoval výsledky měření za natolik zřejmé a osvědčující vinu žalobce, že neměl potřebu v tomto ohledu své závěry jakkoli podrobněji obhajovat.

[31] Žalobce zpochybňoval jak neproškolenost zasahujících policistů, tak absenci návodu k použití, aby bylo možno ověřit správnost postupu měření, když výsledkem měření je fotografie zachycující dvě vozidla a ani jna jednom z nich se nenachází záměrný kříž. Zejména však vyslovil pochybnost v tom směru, zda proškolení policisté v konkrétním případě postupovali podle návodu. Příléhavou odpověď na tyto otázky administrativnětechnického charakteru krajský soud s ohledem na obsah důkazů ve správním spise dát nedokázal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2012, č.j. 3 As 29/2011-51 (www.nssoud.cz): „*Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro*

zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledch zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci. V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro průběh dalšího řízení ve věci před správními orgány konstatovat, že nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřícího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti.“

[32] Je-li pak žalovaný, jak zejména z obou jeho vyjádření k žalobě vyplývá, toho názoru, že správní orgán I. stupně nepochybil a zjistil řádně skutkový stav věci, bylo namístě, aby na věcné námitky obsažené v žalobě zareagoval a argumentačně či doložením listinných důkazů ozřejmil, z jakých důvodů je považuje za neopodstatněné. Pro tento případ by mohl krajský soud na námitky žalobce, týkající se ze samé podstaty nedodržení předepsaných postup měření, věcně odpovědět (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2014, č. j. 6As 187/2014-60). V případě opačném lze toliko konstatovat, že úlohou správních soudů nemůže být suplovat roli správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. srpna 2013, č. j. 1As 45/2013-37).

[33] Žalobci se tak z uvedených důvodů podařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí a rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajskému soudu proto nezbylo, než napadená rozhodnutí pro vady řízení s odkazem na ust. § 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s. ř. s. zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. V něm bude potřeba ověřit, zda-li policisté provádějící měření rychlosti použili měřící přístroj v souladu s návodem k jeho obsluze a zda-li byla dodržena všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. Rovněž bude namístě objasnit, zda-li fotografie zachycující dvě vozidla, přičemž záměrný kříž na vozidle řízeném žalobcem umístěn není, dokladuje bez dalších pochybností fakt, že byla změřena rychlost právě žalobcova vozidla. V danou chvíli nemohl krajský soud jinak, nežli vzhledem k nevyjasněným pochybnostem rozhodnout ve prospěch žalobce.

IV. Náklady řízení

[34] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

[35] Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobce provedl ve věci celkem čtyři úkony po 3.100,-Kč: příprava a převzetí zastoupení, sepsal žaloby a dvě vyjádření ke

stanoviskům žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d), a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“)]. K těmto úkonům náleží úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 13.600,-Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu) na částku 16.456,-Kč. Odměna zástupce žalobce včetně soudního poplatku byla soudem přiznána ve výši 19.456,-Kč.

[36] Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 18. února 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně